

Panium - Bilang Labing-walo

Tatlong Beses 250

Jeff Pippenger

2026-02-25

Tatalakayin natin ngayon ang ilan sa mga implikasyon ng talata 12 ng Daniel 11, at pagkatapos nito, isasama ang tatlong linya ng “250” taon sa kasaysayan ng mga talata 11 hanggang 15, na natupad sa labanan sa Panium noong 200 BK. Ang linyang “250” taon na nagsimula noong 457 BK ay nagtatapos noong 207 BK, sa kalagitnaan ng panahong nagsisimula sa labanan sa Raphia at nagtatapos sa labanan sa Panium. Ang “250” taon sa linya ni Nero ay nagtatapos sa tatlong-yugtong kasaysayan ni Constantino, na kinakatawan ng mga taong 313, 321, at 330. Ang “250” taon ng Estados Unidos ay nagtatapos sa Hulyo 4, 2026.

Ang linya ni Nero ay kumakatawan sa kasaysayan ng panahon ng pagsubok ng larawan ng hayop, una sa Estados Unidos, at pagkatapos ay sa sanlibutan. Ang linya ng 457 BK ay naglalagay kay Trump sa isang gitnang punto sa usaping militar, sa pagitan ng dalawang labanan. Ang panahong sumasaklaw mula 1776 ay nagtatalaga rin ng isang gitnang punto para sa huling pagkapangulo ni Trump. Upang mailagay ang mga linyang ito sa kani-kanilang wastong kinalalagyan, tatalakayin muna natin ang talatang labindalawa, at ang pagbagsak ng Rusya at ni Putin. Pagkatapos ay ang tatlong linyang may habang "250" taon, saka ang linya ng Dinastiyang Hasmoneo. Kapag naitakda na ang mga linyang iyon, ilalagay natin si Pedro sa pagkakahanay sa Panium. Kapag nasa ayos na ang mga linyang iyon, dapat nating makilala kung paano dapat ituwid at ipahayag ang mensahe ng Hulyo 18, 2020, at na iyon ang mensahe ng aklat ni Joel.

Haring Uzias ng Juda at Ptolomeo, Hari ng Ehipto

Ang kasaysayang tumupad sa talatang ikalabing-isa sa Labanan sa Raphia ay tumutugma sa kasaysayan ni Haring Uzias. Nang si Isaias ay dinalisay at pinagkalooban ng kapangyarihan upang ipahayag ang mensahe ng huling ulan, ang kaniyang pagtawag ay dumating sa taong namatay si Haring Uzias.

Noong taon ng pagkamatay ni Haring Uzias, nakita ko rin ang Panginoon na nakaluklok sa trono, mataas at nakataas, at ang laylayan ng kaniyang kasuotan ay pumuno sa templo. Isaias 6:1.

Ang kamatayan ni Uzziah ay inunahan ng paghihimagsik na kanyang ipinamalas, na kaparis at kaayon ng paghihimagsik ni Ptolemy pagkaraan lamang ng tagumpay sa labanan sa Raphia. Si Uzziah at si Ptolemy ay mga sagisag ng isang hari sa timog na ang puso ay nagmataas, na naghihimagsik sa pamamagitan ng paghahangad na pag-isahin ang kapangyarihang pampamahalaan at ang kapangyarihang pang-iglesya. Nang tinangka ni Uzziah na pag-isahin ang iglesya at ang estado, ang ketong sa kanyang noo ay naging tipo ng tatak ng halimaw.

At ang ikatlong anghel ay sumunod sa kanila, na nagsasalita nang malakas: Kung sinuman ay sumamba sa hayop at sa kaniyang larawan, at tumanggap ng tanda nito sa kaniyang noo, o sa kaniyang kamay, siya rin ay iinom ng alak ng poot ng Diyos, na ibinubuhos nang walang halo sa kopa ng kaniyang galit; at siya'y pahihirapan sa apoy at asupre sa harap ng mga banal na anghel, at sa harap ng Kordero: At ang usok ng kanilang pagdurusa ay pumapailanglang magpakailanman: at wala silang kapahingahan ni araw ni gabi, ang mga sumasamba sa hayop at sa kaniyang larawan, at ang sinumang tumanggap ng tanda ng kaniyang pangalan. Pahayag 14:9-11.

Si Uzziah, kung gayon, ay kumakatawan sa isang unti-unting kamatayan mula noong kaniyang mapanghimagsik na pagtatangkang pag-isahin ang simbahan at ang estado. Pagkatapos, kumakatawan siya sa isang "lame-duck" na magkatuwang na paghahari kasama ang kaniyang anak sa loob ng labing-isang taon. Nabuhay pa si Uzziah nang labing-isang taon matapos ang kaniyang paghihimagsik. Ang pasimula ng kaniyang paghihimagsik ay sumasagisag sa batas sa Linggo, kung saan pinag-iisa ang simbahan at ang estado at ipinapatupad ang tanda ng hayop. Pagkaraan ng labing-isang taon, siya'y namatay, na kumakatawan sa katapusan ng kaniyang paghahari bilang hari ng Timog na Kaharian ng Juda, na siyang maluwalhating lupain, na siyang Estados Unidos.

Sa makahulugang ugnayan kay Ptolemy, si Uzziah ay kumakatawan sa Juda, sa maluwalhating lupain, at sa tumalikod na Protestantismo; samantalang si Ptolemy ay kumakatawan sa Ehipto, na siyang kapangyarihan ng dragon, na ang relihiyon ay espiritismo. Kapag ang dalawang hari ay itinuturing na magkaparalelong linya, si Uzziah ay hindi na isang paglalarawan ng maluwalhating lupain, at kapwa sila nagiging isang sagisag ng dalawang bansa. Ang Ehipto at Juda ay mga sagisag ng mga relihiyon ng espiritismo at ng tumalikod na Protestantismo. Sila ay isang sagisag ng estado at ng iglesya. Ang sining ng pamamahala ng estado at ang sining ng pamamahala ng iglesya na kanilang kinakatawan, kapag inihanay sila bilang iisang sagisag, ay kinapapalooban ng dalawang bansa, gaya ng sa mga Medo at Persiano, gaya ng Ehipto at Sodoma ng Pransya, gaya ng mga sungay na Republikano at Protestante ng Estados Unidos, gaya ng mga kahariang hilaga at timog ng Israel at Juda, at gayundin ng paganong Roma at ng papal na Roma. Bilang isang sagisag ng dalawang kaharian, sila ay makahulugang pinagbubuklod ng templo sa Jerusalem, kung saan kapwa hinangad nina Uzziah at Ptolemy na maghandog sa templo sa Jerusalem. Dalawang bansa na kapwa naghimagsik sa iisang santuwaryo.

Mahalagang mapansin na ang paghihimagsik ng kapwa mga hari ay may kaugnayan sa templo sa Jerusalem, na siyang sagisag ng templong doo'y nakita ni Daniel si Cristo sa ikasampung kabanata. Nagkakatugma ang kasaysayan ng dalawang haring ito sa Digmaan sa Ukraine, at sa gayon ay sinisimulan nila ang kanilang patotoo noong 2014. Pareho silang itinaas sa pamamagitan ng mga tagumpay na militar, na kinakatawan ng labanan sa Raphia sa talatang labing-isa. Minamarkahan ng Raphia ang hangganan ng ikaanim na kaharian ng hula sa Biblia at ng tatluhang unyon ng batas ng Linggo. Ito rin ang hangganan ng paglipat mula sa iglesia militante tungo sa iglesia nagtatagumpay.

Pagkaraan ng 2014, ipinahayag ng pinakamayamang hari ang kaniyang layunin na tumakbo sa pagkapangulo noong 2015. Noong 2020, ang pinakamayamang hari, na kumakatawan sa sungay na

Republikano, ay tumanggap ng sugat na nakamamatay na pagkaraan ay gagaling. Noong 2022, umigting ang Digmaan sa Ukraina. Si Trump ay nagbalik, bilang katuparan ng talatang labing-tatlo, sa halalan ng 2024. Noong Hulyo 2023, isang tinig sa ilang ang umalingawngaw. Noong Disyembre 31, 2023, muling nabuhay ang sungay na Protestante; gayundin ang sungay na Republikano sa halalan ng 2024, nang si Trump ay nagbalik; at noong 2025, nagtapos ang pagsubok sa saligan sa pagdating ng pagsubok sa templo.

isang libo siyam na raan at walumpu't siyam

Ang mga katotohanang inalisan ng tatak noong 1989 ay may dalawang aspeto. Ang mga propetikong paralelismo ng mga kilusang reporma at ang huling anim na talata ng Daniel labing-isa ay sabay na inalisan ng tatak. May ilang tuntuning propetiko na ginamit upang maitakda ang paunang mensahe ng ikaapatnapung talata. Ilan sa mismong mga katotohanang iyon ay ngayo'y susi sa nakatagong kasaysayan ng yaon ding mismong talata kung saan natuklasan ang mga hiyas na propetikong iyon. Magbibigay ako ng halimbawa.

Noong 1989, walang nagkakaisang pagkaunawa sa loob ng Adventismo hinggil sa kung ano ang kinakatawan ng huling anim na talata ng aklat ni Daniel. Ang kakulangan ng pagkakaisang iyon ay may dalawang anyo. Walang pinagkaisahang kahulugan hinggil sa mga talata. Yaong mga nag-angking may pagkaunawa sa mga talata ay nagharap ng mga kaisipang pantao na hinaluan ng teolohiya ng tumalikod na Protestantismo at ng Katolisismo, ang pamanang karapatang-panganay na tinanggap nila mula sa kanilang mga ninuno sa paghihimagsik noong 1863, na noo'y tumupad sa papel ng suwail na propeta sa saligang paghihimagsik ni Jeroboam. Ang mga indibiduwal na kaisipang iyon hinggil sa mga talata ay, sa pinakamabuti, mga sariling pagpapaliwanag lamang. Ang kanilang mga ideya tungkol sa mga talata ay alinman ay salungat sa batayang propetikong paglalapat, at madalas pang taliwas sa mismong saligang palagay hinggil sa mga talata na tinukoy nila mismo.

Ang nakita namin ay isang magkakatugmang pagkaunawa sa lahat ng anim na talata. Ang pagkakatugma ng mensaheng aming namasdan ang nag-udyok sa akin na iharap ang aking pagkaunawa, kahit batid kong itinatakwil ito ng buong Adventismo. Ang aming pagkaunawa sa mga talatang iyon ay unang nailathala noong 1996, at ang pagkaunawang inilahad doon ay lalo lamang tumatag habang umuusad ang panahon sa mahigit tatlung taon!

Kung isasaalang-alang mo ang pinakaunang sanggunian sa magasin na "The Time of the End," matatagpuan mo ang Testimonies, tomo 9, pahina 11. Limang taon bago ang 9/11, nagbubukas ang magasin sa 9/11. Isa sa mga pagkaunawang nagpalakas-loob sa akin ay ang pagkaunawa na sa "panahon ng wakas" sa talatang apatnapu, ang mga hari sa hilaga at timog ay espirituwal, hindi literal na mga kapangyarihan. Sa panahong iyon, batid ko na ang pahayag ni Sister White na ang mga aklat ni Daniel at Apocalipsis ay iisang aklat, at na ang gayunding linya ng propesiya na nasa Daniel ay ipinagpatuloy ni Juan sa Apocalipsis. Napag-alaman ko na sa Apocalipsis labing-isa, na natupad sa kasaysayang nakapaligid sa "panahon ng wakas" noong 1798; ang paliwanag ni Sister White hinggil sa kabanatang iyon ay malinaw na nagtuturo na ang Pransiya ay espirituwal na Egipto, at gayon ding malinaw na sa Apocalipsis labing-pito, ang patutot na nasa ibabaw ng hayop

ay espirituwal na Babilonya.

Ang pagtukoy ni Sister White sa dalawang kapangyarihang iyon ay nasa The Great Controversy, at ang mga pahayag na iyon ay nag-uugnay sa patotoo nina Juan at Daniel. Ang kahulugan ng hari sa timog sa ikalabing-isang kabanata ng Daniel ay ang kapangyarihang kumokontrol sa Egipto, at ang hari sa hilaga ay ang kapangyarihang kumokontrol sa Babilonia. Na ang Bibliya at ang Espiritu ng Propesiya ay kumilos nang magkatuwang upang pagtibayin ang isang katotohanan sa pamamagitan ng pag-uugnay sa Daniel at Apocalipsis upang patunayan ang punto ay isang bagay na hindi ko kailanman isusuko sa sinumang naliligaw na teologo, ni sa sinumang naliligaw na sariling-itinalagang pinuno ng isang ministryong nagsasarili sa pananalapi.

Ang pag-unawa kina Ptolemy at Uzziah bilang mga simbolo ng labanan sa Raphia at ng mga kahihinatnang nagaganap pagkaraang maitaas ang kanilang mga puso, ay pagpapasailalim sa katotohanang si Ptolemy ay kumakatawan sa kapangyarihan ng dragon na tumatalo sa kapangyarihang kinatawan ng Roma, subalit pagkatapos ay natalo ng kapangyarihang kinatawan na tumalo kay Ptolemy sa talatang sampu at noong 1989. Ang mga pagkakaibang pangkasaysayan ay may layunin at mahalaga.

Tinatanggap ni Uzias ang tanda ng halimaw kapag tinatangka niyang pag-isahin ang simbahan at ang estado. Si Uzias ang maluwalhating lupain, at ang maluwalhating lupain ay isang pangunahing argumento sa pasimula ng mensahe noong 1989. Ang maluwalhating lupain ba ay ang Estados Unidos, o ito ba ang Simbahang Adventista ng Ikapitong Araw? Yaong noon ay nagtaguyod ng maling kaisipan na ang maluwalhating lupain ay ang Simbahang Adventista, kasama ang sinumang hanggang ngayon ay naninindigan pa rin—ay mangangatwirang ang banal na bundok ng kaluwalhatian sa talatang apatnapu't lima ay malinaw na iglesia ng Diyos; kaya para sa kanila, ang bundok at ang lupain ay iisang sagisag. Karaniwang pangangatwiran ng tao, sa palagay ko.

Si Uzziah ay ang maluwalhating lupain, at si Ptolemy ay ang Ehipto. Si Uzziah, bilang ang maluwalhating lupain, ay may dalawang sungay ng Protestantismo at Republikanismo. Ang pampulitikang manipestasyon ni Ptolemy ay komunismo at ang iba't ibang anyo nito, at ang panrelihiyong manipestasyon ni Ptolemy ay espiritismo at ang iba't ibang anyo nito. Ang isang katangian ng kapangyarihan ng dragon ay ang pagiging isang konpederasyon, ngunit ang bulaang propeta, na siyang maluwalhating lupain, ay iisang bansa na may dalawang sungay.

Ipinagtitibay ng Daniel 11:40 na ang Estados Unidos ang kapangyarihang kinatawan ng kapapahan nang winalis ang Unyong Sobyet noong 1989. Ang katotohanang ito ay tumutugma sa gampanin ng hayop na mula sa lupa na may dalawang sungay sa Pahayag 13, sapagkat iisa ang dalawang aklat.

At nakita ko ang isa pang hayop na umaahon mula sa lupa; at siya'y may dalawang sungay na gaya ng sa kordero, at nagsalita na gaya ng dragon. At ginagamit niya ang lahat ng kapangyarihan ng unang hayop sa harapan nito, at ginagawa niyang ang lupa at ang mga nananahan doon ay sumamba sa unang hayop, na ang sugat nitong nakamamatay ay nahilom. Apocalipsis 13:11, 12.

Tinutukoy ng Pahayag labintatlo ang Estados Unidos bilang kapangyarihang kinatawan ng Papasiya, sapagkat ang halimaw na mula sa lupa ay isinasagawa ang lahat ng kapangyarihan ng halimaw na mula sa dagat na nauna sa kanya. Sa talatang dalawa, ibinigay ng dragon ng paganong Roma sa Papasiya ang kapangyarihan, ang luklukan, at ang dakilang kapamahalaan nito. Ang salitang isinalin bilang "power" ay nangangahulugang kapangyarihan, ngunit sa talatang labindalawa ay ibang salita ang isinaling "power," na ang kahulugan ay "delegated authority."

Ang Estados Unidos ang kapangyarihang kinatawan ng kapapahan, na inihwaran ng Makapaganong Roma—na nagbigay ng suportang militar at pang-ekonomiya sa kapapahan, gaya ng inilalahad sa talatang dalawa. Sa paggawa nito, ang Makapaganong Roma ang naging huwaran ng Estados Unidos, na magbibigay din ng mga “karuwahe, sasakyang-dagat, at mangangabayo” nito upang gampanan ang maruming gawain ng kapangyarihan ng kapapahan.

Nang natupad sa kasaysayan ang tatlong labanan na nasa talatang ikasampu, ikalabing-isa, at ikalabinlima, si Antiochus Magnus ay nasa bawat labanan. Ang katunayang ito ay nagpapakilala na ang kapangyarihang kinakatawan sa tatlong labanan ay isang kapangyarihang kinatawan ng halimaw, sapagkat palaging si Antiochus iyon, at si Antiochus noong 1989 ay ang kapangyarihang kinatawan ng Estados Unidos.

Ang tatlong labanan na humahantong sa batas ng Linggo ng talatang labing-anim ay nagtataglay ng tatak ng Alfa at Omega, at gayon din ng balangkas ng katotohanan. Ang Estados Unidos ang nasa unang at ikatlong labanan, na tumutukoy sa alfa at omega sa una at huling labanan. Ang tatlong labanan na humahantong sa batas ng Linggo ng talatang labing-anim ay taglay din ang tatak ng katotohanan. Ang Nazi Ukraine, bilang kapangyarihang kinatawan, ay ang labanan sa gitna na kumakatawan sa paghihimagsik ng gitnang palatandaan sa balangkas ng Hebreong salitang katotohanan. Ang tatlong labanan ay kumakatawan sa panahong mula 1989 hanggang sa batas ng Linggo, na nangangahulugang kinakatawan nila ang "nakatagong kasaysayan" ng talatang apatnapu.

Ang talatang labing-isa ng Apocalipsis labing-isa ay tumutukoy sa 2023 bilang ang puntong muling nabuhay ang dalawang sungay. Daniel labing-isa, talatang labing-isa, ay tumutukoy sa gayunding yugto ng kasaysayan. Ang panloob na linya ng propesiya at ang panlabas na linya ng propesiya ay nagtutugma noong 2023. Ang panloob na linya ay ang "bagay" na naunawaan ni Daniel at ang panlabas na linya ay ang "pangitain" na naunawaan niya.

Ang pagsubok ng templo na inilalarawan ni Daniel ay nagsimula sa ika-dalawampu't dalawang araw, at ang dalawampu't dalawang taon matapos ang 9/11—na siyang sandaling pumasok si Isaias sa templo—ay umaabot sa 2023. Itinutukoy ni Isaias sa 9/11 ang kamatayan ni Uzias, matapos mamuhay na may ketong sa loob ng labing-isang taon. Ang gawaing pagtatayo ng templo ay binubuo muna ng paglalagay ng pundasyon, at pagkatapos ay ang pagtindig ng templo at ang paglalagay ng batong-tuktok, na humahantong sa ikatlong litmus test, na kinakatawan ng Kapistahan ng mga Trumpeta sa linya ng Levitico dalawampu't tatlo. Ang panloob na gawain ng walang-hanggang ebanghelyo ay natutupad sa kasaysayan ng panlabas na linya. Sa talatang labing-isa, si Putin ay inilalarawan bilang tipo ni Ptolemy, at si Haring Uzias ay nagbibigay ng

ikalawang saksi sa paglalarawan ng hari sa timugan na naiangat sa pamamagitan ng tagumpay sa pakikidigma, na pagkatapos ay nagtangkang ipasok ang sarili sa saklaw ng relihiyon.

At ang hari sa timugan ay mapupuno ng poot, at lalabas at makikipaglaban sa kaniya, sa makatuwid, sa hari sa hilagaan; at siya'y magpapakilos ng isang napakalaking karamihan; ngunit ang karamihang iyon ay ibibigay sa kaniyang kamay. At nang magapi na niya ang karamihan, ang kaniyang puso ay magmamalaki; at siya'y magpapabagsak ng marami, na mga sampu-sampung libo; ngunit hindi siya lalakas dahil doon. Daniel 11:11, 12.

Tinatalakay ni Uriah Smith ang kasaysayan ni Ptolemy Philopator at ang kaniyang pagtatangkang maghandog ng mga hain sa templo sa Jerusalem.

Kinulang si Ptolemy ng maingat na pagkukuro upang magamit nang wasto ang kaniyang tagumpay. Kung sinundan sana niya ang kaniyang tagumpay, malamang ay naging panginoon siya ng buong kaharian ni Antiochus; ngunit, nasiyahan na lamang sa pagbigkas ng ilang pananakot at pagbabanta, nakipagpayapa siya upang lubusang magpakaubaya sa walang patid at walang pakundangang pagpapakasawa sa kaniyang makahayop na mga pita. Kaya, matapos niyang masupil ang kaniyang mga kaaway, siya naman ay nadaig ng kaniyang mga bisyo, at, nalimot ang dakilang pangalang maaari sanang naitatag niya, inubos niya ang kaniyang mga araw sa mga piging at kahalayan.

Ang kaniyang puso ay nagmataas dahil sa kaniyang tagumpay, ngunit malayong mapagtibay siya nito; sapagkat ang walang-dangal na paggamit na ginawa niya rito ang naging sanhi upang maghimagsik laban sa kaniya ang sarili niyang mga nasasakupan. Ngunit ang pagkapalalo ng kaniyang puso ay lalong nahayag sa kaniyang pakikitungo sa mga Judio. Pagdating niya sa Jerusalem, naghandog siya roon ng mga hain, at lubhang nagnanais na pumasok sa Kabanal-banalang Dako ng templo, salungat sa kautusan at relihiyon ng dakong iyon; ngunit, bagaman napakahirap, siya'y napigilan, kaya't iniwan niya ang pook na yaon na nag-aalab sa galit laban sa buong bansang Judio, at agad niyang pinasimulan laban sa kanila ang isang kakilakilabot at walang-awang pag-uusig. Sa Alejandria, na tinirhan ng mga Judio mula pa noong mga araw ni Alejandro, at kung saan tinamasa nila ang mga pribilehiyo ng mga pinakapinapaborang mamamayan, apatnapung libo, ayon kay Eusebius, animnapung libo, ayon kay Jerome, ang pinaslang sa pag-uusig na ito. Ang pag-aaklas ng mga Ehipsiyo at ang pagpaslang sa mga Judio ay tiyak na hindi nakauukol upang patibayin siya sa kaniyang kaharian, kundi sa halip ay sapat na halos upang tuluyang ibagsak ito. Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 254.

Ang tagumpay sa militar ni Ptolemy Philopator sa Raphia noong 217 BK ay hindi nagpatibay kay Ptolemy, kundi naging sanhi upang “maitaas ang kanyang puso.” Ang tagumpay sa Digmaan sa Ukraina ay hindi magpapatibay kay Putin, kundi “itataas nito ang kanyang puso,” gaya ng tagumpay sa militar na naging sanhi upang itaas ni haring Uzias ang kanyang puso.

At naghanda si Uzias para sa buong hukbo ng mga kalasag, mga sibat, mga baluti sa ulo, mga baluting-singsing, mga pana, at mga tirador upang maghagis ng mga bato. At gumawa siya sa Jerusalem ng mga kasangkapang pandigma, inimbento ng mga lalaking bihasa, upang ilagay sa mga moog at sa mga balwarte, upang magpakawala ng mga palaso at magpukol ng malalaking

bato. At lumaganap ang kaniyang pangalan hanggang sa malalayong dako; sapagkat kahanga-hanga ang naging tulong sa kaniya, hanggang sa siya'y lumakas. Nguni't nang siya'y lumakas, ang kaniyang puso ay nagmataas sa ikapapahamak niya: sapagkat siya'y sumalangsang laban sa Panginoon niyang Diyos, at pumasok sa templo ng Panginoon upang magsunog ng kamangyan sa dambana ng kamangyan. 2 Cronica 26:14-16.

Dalawang hari sa timog, na ang puso'y nagmataas dahil sa mga tagumpay sa pakikidigma, ay nagtangkang pumasok sa iisang templo at maghandog ng alay, isang bagay na tanging sa pari lamang ipinahihintulot. Sa kapwa pagkakataon, pinigilan ng mga pari ang pagtatangka ng mga palalong hari na gawin iyon. Ang isa'y nagpasimuno ng paghihiganti laban sa mga Judio, at ang isa nama'y tinamaan ng ketong sa noo.

At pumasok si Azariah na saserdote pagkatapos niya, at kasama niya ang walumpung saserdote ng Panginoon, na pawang magigiting na lalaki. At hinadlangan nila si Uziah na hari, at sinabi sa kanya, Hindi nauukol sa iyo, Uziah, ang magsunog ng kamangyan sa Panginoon, kundi sa mga saserdote, mga anak ni Aaron, na itinalaga upang magsunog ng kamangyan: lumabas ka sa santuwaryo; sapagkat ikaw ay sumalangsang; at hindi ito magiging ikararangal mo mula sa Panginoong Diyos. Nang magkagayo'y nagngitngit si Uziah, at may paminsanan ng kamangyan sa kanyang kamay upang magsunog ng kamangyan: at samantalang nagngingitngit siya laban sa mga saserdote, ang ketong ay sumibol sa kanyang noo sa harap ng mga saserdote sa bahay ng Panginoon, sa tabi ng dambanang kamangyan. At si Azariah na punong saserdote, at ang lahat ng mga saserdote, ay tumingin sa kanya, at narito, siya'y may ketong sa kanyang noo; at kanilang pinilit siyang lumabas roon; oo, siya man ay nagmadaling lumabas, sapagkat pinarusahan siya ng Panginoon. At si Uziah na hari ay naging ketongin hanggang sa araw ng kanyang kamatayan, at tumahan sa isang bukod na bahay, bilang isang ketongin; sapagkat siya'y inihiwalay mula sa bahay ng Panginoon: at si Jotham na kanyang anak ang namahala sa bahay-hari, na humahatol sa bayan ng lupain. Ang iba pa sa mga gawa ni Uziah, una at huli, ay isinulat ni Isaiah na propeta, na anak ni Amoz. 2 Cronica 26:17-22.

Noong 2014, inilunsad ng mga globalista sa Europa at ng rehimen ni Obama ang isang rebolusyong may kulay laban sa bansang Ukraina. Noong 2022 sinimulan ng Rusya ang isang pananakop na sa kahuli-hulihan ay magwawakas sa tagumpay para kay Putin at sa Rusya; na kinakatawan nina Ptolemy at Uziah, ang mga hari sa timog. Sinasabi ng talatang labindalawa na matapos ang tagumpay ni Putin, “magmamalaki ang kaniyang puso; at kaniyang ibabagsak ang maraming sampu-sampung libo: ngunit hindi siya lalakas dahil dito.” Pagkatapos ay itinatala ng kasaysayan ang unti-unting pagbagsak ng kaniyang kaharian.

Ang unti-unting pagbagsak ay humantong sa kaniyang kamatayan, at pagdating sa panahong gumanti si Antiochus, ang Dakila, para sa kaniyang pagkatalo sa Raphia, hindi na si Ptolemy Philopator ang kaniyang katunggali; sa halip, ang kaharap niya noon ay isang batang hari na siyang pinuno ng Ehipto. Ang bata ay sagisag ng huling salinlahi, kaya, sa isang antas, ang batang hari na tinalo ni Antiochus sa Panium ay ang huling salinlahi ng kaharian sa timog. Sa praktikal na antas, ang batang hari ay kumakatawan sa kahinaan kaugnay ng lakas ni Antiochus.

"Ang kapayapaang naipagkasundo sa pagitan nina Ptolemy Philopater at Antiochus ay tumagal ng labing-apat na taon. Samantala, si Ptolemy ay namatay dahil sa kawalan ng pagpipigil at kahalayan, at siya'y sinundan ng kanyang anak, si Ptolemy Epiphanes, isang batang noon ay apat o limang taong gulang. Si Antiochus naman, sa gayunding panahon, matapos niyang mapuksa ang paghihimagsik sa kanyang kaharian, at mapasuko at maisaayos ang mga silangang dako sa kanilang pagtalima, ay maluwag na sa panahon upang magsagawa ng anumang pakikipagsapalaran nang ang batang si Epiphanes ay maupo sa trono ng Egipto; at, inakalang napakainam na pagkakataon itong palawakin ang kanyang sakop na hindi dapat palampasin, nagbuo siya ng isang napakalaking hukbo, "higit kaysa sa una" (sapagkat nakapangalap siya ng maraming puwersa at nakapagtipon ng malaking kayamanan sa kanyang silangang ekspedisyon), at nagmartsa laban sa Egipto, na inaasahang madali niyang magagapi ang sanggol na hari. Kung paano siya nagtagumpay, makikita natin pagdaka; sapagkat dito pumapasok ang mga panibagong pagkabuhol sa mga usapin ng mga kahariang ito, at mga bagong tauhan ang ipinakikilala sa entablado ng kasaysayan." Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 255.

Ang Hari ng Timog

Ang pagbabalangkas sa pangwakas na mga hakbang ng Rusya ay ang pagbabalangkas din sa pangwakas na mga hakbang ng propetikong Hari ng Timog. Isa sa mga propetikong katangian ng espirituwal na Hari ng Timog—na pumasok sa kasaysayang propetiko sa panahon ng wakas noong 1798—ay ang paraan ng kanyang pagwawakas. Ang gayong propetikong katangian ay makikita rin sa Hari ng Hilaga at sa bulaang propeta. Bawat isa sa tatlong kapangyarihang umaakay sa sanlibutan tungo sa Armagedon ay may katapusan na tiyak na tinukoy sa Salita ng Diyos. Anumang mangyari kay Putin at sa Rusya ay matatagpuan na ang tipo nito sa mga naunang linya ng Hari ng Timog.

Ang mga halimbawa ng pagbagsak ng espirituwal na hari ng timog ay tinipikal ng pagbagsak ng unang espirituwal na hari ng timog, yaong walang-Diyos na Pransiya noong panahon ng Rebolusyon. Kasama sa pagbagsak ng kaharian ng timog ang pagbagsak ng hari ng timog. Ang pagbagsak ni Napoleon ay tumutugma sa pagbagsak ng Pransiya, at kaayon ng pagbagsak ng susunod na kaharian ng timog, na siyang Rusya. Ang Rusya, bilang makabagong hari ng timog, ay nagsimula sa rebolusyon, gaya ng Pransiya, na, bilang hari ng timog, ay nagsimula rin sa rebolusyon.

Ang rebolusyon ay isang katangian ng dragon, na siyang sagisag ng mga hari sa timog. Ang dragon, na pangunahing sagisag ng Hari ng Timog, ay si Satanas, at sa kaniyang pagtatangkang maglunsad ng rebolusyon sa katapusan ng sanlibong taon, apoy ang bumababa mula sa langit at siya'y tinutupok nito. Ang kaniyang paghihimagsik sa langit sa pasimula ang alfa ng kaniyang paghihimagsik sa katapusan ng sanlibong taon.

Noong 1798, ang Pransiya, ayon sa propesiya, ay umakyat sa luklukan bilang espirituwal na Hari ng Timog sa panahon ng Rebolusyong Pranses. Ang rebolusyong iyon ay dumaluyong sa mga bansa ng Europa at sa wakas ay umabot sa Rebolusyong Ruso, na kaagad sinundan ng Rebolusyong Bolshevik sa gayunding taon.

Ang Rebolusyong Ruso noong 1917 ay binubuo ng dalawang pangunahing yugto: ang Rebolusyong Pebrero (na nagpabagsak sa monarkiyang Tsarista, nagtapos sa awtokrasiya, at nagtatag ng isang pansamantalang pamahalaan sa gitna ng panahong may dalawahang kapangyarihan kasama ang mga Sobyet) at ang Rebolusyong Oktubre (na kilala rin bilang Rebolusyong Bolshevik, kung saan inagaw ng mga Bolshevik sa pamumuno ni Lenin ang kapangyarihan sa pamamagitan ng isang kudeta, na humantong sa pagtatatag ng pamumunong Sobyet at sa landas tungo sa sosyalismo/komunismo).

Sa makasaysayang pagsusuri at teoryang rebolusyonaryo (lalo na mula sa mga Marxistang pananaw nina Trotsky, Luxemburg, at iba pa na gumuguhit ng mga pagkakatulad), ang Rebolusyong Pranses (1789–1799) ay madalas itinuturing na nagsisilbing huwaran o nagbibigay ng isang balangkas para sa takbo ng mga pangyayari sa Rusya. Ang dalawang hakbang ng Rebolusyong Pranses na nagsilbing huwaran sa mga yugtong Ruso na ito ay:

- Ang paunang yugto na katamtaman/konstitusyonal (humigit-kumulang 1789–1792), na tumutugma sa Rebolusyong Pebrero. Nagsimula ang yugtong Pranses na ito sa paglusob sa Bastille, sa pagpupulong ng Mga Estado-Heneral/Pambansang Asemblea, sa pagwawaksi ng mga pribilehiyong piyudal, sa Deklarasyon ng mga Karapatan ng Tao, at sa pagtatatag ng isang monarkiyang konstitusyonal sa ilalim ng mga Girondin at mga katamtamang tagapagreporma. Pinabagsak nito ang ganap na monarkiya ngunit napanatili ang mga elemento ng pamamahalang burges/liberal at ng doble/pinagtatalunang mga estruktura ng kapangyarihan (hal., sa pagitan ng Asemblea at ng nananatiling monarkiya). Gayo rin, winakasan ng Pebrero 1917 ang Tsarismo, subalit nagbunga ito ng isang burges na pansamantalang pamahalaan at ng dobleng kapangyarihan kasama ang mga Sobyet.
- Ang radikal/Jacobin na yugto (humigit-kumulang 1792–1794, kabilang ang pagkakatatag ng Unang Republika, ang pagpugot sa ulo ni Louis XVI, at ang Paghahari ng Lagim sa ilalim nina Robespierre at ng mga Jacobin/Komite ng Pamublikong Kaligtasan) ay tumutugma sa Rebolusyong Oktubre (Bolshevik). Inagaw ng mga Jacobin ang kapangyarihan mula sa higit na katamtamang mga Girondin sa pamamagitan ng radikal na pagkilos, nagdeklara ng isang republika, pinigil ang kontra-rebolusyon, at itinulak ang rebolusyon tungo sa higit na malalim na pagbabagong panlipunan at sa pagtatanggol laban sa mga panloob at panlabas na banta. Ito'y sumasalamin sa kung paanong pinabagsak ng mga Bolshevik ang pansamantalang pamahalaan, pinagtibay ang paghaharing proletaryo/diktadura ng proletaryado, at isinulong ang rebolusyonaryong sosyalismo.

Ang mga pagkakatulad na ito ay nagbibigay-diin kung paanong ang mga rebolusyon ay madalas na sumusunod sa isang padron: isang paunang malawakang pag-aalsa laban sa lumang rehimen (na pinamumunuan ng mga katamtamang puwersa o mga puwersang burgis), na sinusundan ng higit na sukdulang pag-agaw ng kapangyarihan ng mga radikal upang 'iligtas' at palalimin ang rebolusyon sa gitna ng krisis. Ang mga Bolshevik mismo ay sinadyang humango sa halimbawang Pranses at itinuring ang kanilang pag-aalsa noong Oktubre bilang kahalintulad sa kudeta ng mga Jacobin—na kinakailangan upang hadlangan ang kontra-rebolusyon at maisakatuparan ang potensyal ng rebolusyon.

Ang tipolohiyang ito ay lumilitaw sa mga akdang tulad ng History of the Russian Revolution ni Trotsky (na tahasang inihahambing ang yugto ng dalawahang kapangyarihan sa Rusya sa magkakatulad na dinamika sa Pransya) at sa mga sulatin ni Rosa Luxemburg hinggil sa mga pangyayari sa Rusya, kung saan tinutukoy niya na ang unang yugto ng Rebolusyong Ruso (Marso–Oktubre) ay sumusunod sa balangkas ng mga rebolusyong Pranses (at Ingles), na ang pag-agaw ng kapangyarihan ng mga Bolshevik ay tumutumbas sa pag-angat ng mga Jacobin.

Palaging inilalarawan ni Jesus ang wakas sa pamamagitan ng pasimula, at ang pagbagsak ni Napoleon bilang unang espirituwal na hari sa Timugan ay sumunod sa mga palatandaan noong pasimula ng rebolusyon, at sa gayon ay kumatawan sa pagbagsak ng Unyong Sobyet.

Ang progresibong (hakbang-hakbang) pagbagsak ni Napoleon ay malapit na umaayon sa unti-unting paghina at sa pagbagsak noong 1991 ng Unyong Sobyet, sa gayunding tipolohikal na balangkas kung saan ang dalawang yugto ng Rebolusyong Pranses ay nagbigay ng paunang huwaran sa mga yugto ng Rebolusyong Ruso noong Pebrero at Oktubre 1917. Umaabot ang pagkakatulad na ito hanggang sa yugto ng konsolidasyong pagkaraan ng radikal na rurok (Bonapartismo) at sa hindi maiiwasang pagkalusaw nito. Ito ay humahango kapwa sa pangkalahatang mga padron ng kasaysayan at sa mga pagsusuring Marxista (lalo na yaong kay Trotsky sa The Revolution Betrayed at mga kaugnay na akda), na itinuturing si Napoleon bilang arketipo ng Bonapartismo: isang rehimen ng makapangyarihang pinuno na umuusbong pagkaraang marating ng isang rebolusyon ang radikal nitong rurok, nagtatagimbang sa pagitan ng mga uri, pinangangalagaan ang mahahalagang estruktural na nakamit ng rebolusyon (samantalang pinipigil ang demokratiko nitong pagsulong), nagtatatag ng isang personal/militar-burokratiko na imperyo, nagpapalawak nang labis, at saka dumaranas ng bahagdan-bahagdang pagbagsak na humahantong sa bahagyang pagpapanumbalik ng dating kaayusan.

Ang Bonapartistang pag-angat ni Napoleon ay kahalintulad ng konsolidasyong Stalinista.

Matapos ang radikal na yugto ng mga Jacobin at ang reaksiyong Thermidorian (1794), at ang hindi matatag na Direktoryo (1795-1799), itinatag ng kudeta ni Napoleon sa 18 Brumaire (1799) ang Konsulado, saka ang Imperyo (1804). Kinodipika at pinalaganap niya ang mga nakamit ng rebolusyong burgis (Kodigo ni Napoleon, pagwawakas ng mga pribilehiyong piyudal, malakas na sentralisadong estado) ngunit ipinailalim niya ang mga ito sa awtoritaryong paghahari, kaluwalhatian ng militar, at isang bagong elite.

Matapos ang radikal na yugto ng Bolshevik/Oktubre at ang maagang mga eksperimentong Sobyet, sumapit ang burukratikong degenerasyon (lalo na mula kalagitnaan ng dekada 1920). Ang konsolidasyon ni Stalin ay tumalo sa Kaliwang Oposisyon, ipinataw ang "sosyalismo sa iisang bansa," at lumikha ng isang diktadurang pulisya-militar-burukratiko. Napanatili ang planadong ekonomiya at nasyonalisadong pag-aari (mga pangunahing nakamit ng Oktubre) ngunit ginawang mga kasangkapan ng isang pribilehiyadong kasta, at tinalikdan ang internasyonalismo.

Sa kapwa pagkakataon, ang enerhiyang rebolusyonaryo ay ginagawang "nakapirmi" at ibinabaling tungo sa kapangyarihan ng estado at sa pagpapalawak nito sa ilalim ng iisang pigura o aparato (tahasan na tinawag ni Trotsky ang rehimen ni Stalin bilang isang anyo ng "Sobyet na Bonapartismo," na higit na malapit sa Imperyo ni Napoleon kaysa sa Konsulado).

Ang Hakbang-hakbang na Pagguho

Ito ang pangunahing pagkakatugma—ang paghina ay hindi isang biglaang pangyayari kundi isang sunud-sunod na serye ng mga pagguho na bunsod ng labis na pagpapalawak, mga panloob na pagsasalungatan, mga kumunoy na militar, pagkawala ng pamamahala sa mga malalayong nasasakupan, mga bigong reporma, at pangwakas na pagkalusaw/panunumbalik.

Napoleonikong panig (1812 hanggang 1815)

- 1812: Mapaminsalang pagsalakay sa Rusya—ang Grande Armée (600,000 na kawal) ay lubhang nabawasan dahil sa mga suliraning logistikal, sa taglamig, at sa paglaban. Mapangwasak na pagbabaling ng kapalaran; napakalaking pagkawala ng prestihiyo at lakas-tao.
- 1813: Nabuo ang isang koalisyon laban sa kanya; pagkatalo sa Leipzig (“Labanan ng mga Bansa”); pagkawala ng mga kaalyadong Aleman at ng mga teritoryo; nagsimulang lumiit ang imperyo.
- 1814: Sinalakay ng mga Kaalyado ang mismong Pransiya; bumagsak ang Paris; nagbitiw sa trono si Napoleon at ipinatapon sa Elba.
- 1815: Maikling pagbabalik (Isandaang Araw), pangwakas na pagkatalo sa Waterloo; habambuhay na pagpapatapon sa St. Helena; naibalik ang monarkiyang Bourbon (reaksyunaryong pagbawi sa mga nakamit ng rebolusyon, bagaman hindi ganap—may ilang pagbabagong legal at administratibo na nanatili).

Panig ng Unyong Sobyet (mula dekada 1970 hanggang 1991)

- Huling bahagi ng dekada 1970 hanggang dekada 1980: Pagkatigil ng paglago ng ekonomiya (“zastoi” sa ilalim ni Brezhnev), talamak na kakulangan, pagkakaiwanan sa larangan ng teknolohiya, at lubhang nakapipinsalang karera sa armas laban sa US/NATO—ang sistemikong labis na pagpapalawak ay nagsimulang kumain sa kaibuturan ng ekonomiya.
- 1979-1989: Digmaan sa Afghanistan—ang "Vietnam" ng mga Sobyet; isang kumunoy na sumasaid sa mga rekurso, sa moral, at sa katayuang pandaigdig (pansinin ang ironikong pagtutulad: napuksa si Napoleon sa Rusya; nagdugo ang USSR sa isang mabundok, mapanlaban na teatro ng digmaan).
- 1985-1989: Ang mga reporma ni Gorbachev na perestroika/glasnost (ang tinangkang “pagliligtas” sa sistema, gaya ng ilang huling pagsasaayos na Napoleoniko) ay sa halip naglantad at pinabilis ang pag-igting ng mga pagsasalungatan; ang mga estadong satelayt ng Silangang Bloke ay nag-alsa at kumawala (bumagsak ang Berlin Wall noong Nobyembre 9, 1989, at gumuho ang mga rehimen sa kabuuan ng 1989-1990)—pagkawala ng “panlabas na imperyo,” tulad na tulad ng pagkawala ni Napoleon sa mga estadong kaalyado.

- 1990–1991: Mga panloob na krisis ng nasyonalismo, nagdeklara ng soberanya ang mga republika; ang kudeta ng mga hardliner noong Agosto 1991 ay nauwi sa ganap na kabiguan; nagbitiw si Gorbachev noong Disyembre 25, 1991; nagkawatak-watak ang USSR sa 15 estado. Kasunod nito ang pagpapanumbalik ng kapitalismo (shock therapy sa panahon ni Yeltsin, mga oligarko, pribatisasyon)—maihahambing sa Pagpapanumbalik ng Bourbon: nagbalik ang mga elementong pang-uri bago ang rebolusyon (o ang kanilang mga katumbas), na nag-urong sa ganap na rebolusyonaryong mga ugnayan sa pagmamay-ari samantalang pinananatili ang ilang anyong administratibo.

Sa kapwa kaso, ang “imperyo” (Sistemang Kontinental ng Pransiya vs. impluwensiya ng Sobyet na Silangang Bloke/COMECON) ay naghihiwahiwalay mula sa palibot tungo sa ubod, bumibilis ang panloob na pagkabulok, isang huling krisis ang naglalantad ng kahungkagan nito, at muling nananaig ang matatandang puwersang panlipunan (monarkiya/kapitalismo). Napatunayang hindi napapanatili ang Bonapartismo—isang “piramideng nakabalanse sa tulis nito,” gaya ng sinabi ni Trotsky—sapagkat nakasalalay ito sa pagsupil sa demokratikong batayan ng rebolusyon habang ipinagtatanggol (ngunit binabaluktot) ang batayang pang-ekonomiya nito sa gitna ng mga pagalit na panlabas na presyur. Ang pagbagsak ng Sobyet ay hindi “bigla” sa pangmatagalang pagtanaw kundi ang kasukdulanan ng progresibong panloob na pagkabulok, kung paanong ang imperyo ni Napoleon ay hindi naglaho sa magdamag kundi unti-unting naagnas sa sunud-sunod na pagkatalo hanggang sa panunumbalik.

Ang pasimula at wakas ng Pransiya at ng Unyong Sobyet ay tumutugma sa patotoo ni Haring Uzias at ni Ptolomeo. Si Ptolomeo IV Filopator ay nagwagi ng isang tiyak na tagumpay sa Labanan sa Raphia (217 BK) laban sa hari sa hilagaan (Antiyoco III), ngunit "hindi siya lalakas dahil dito"—sa halip na itulak ang kanyang kalamangan ay nakipagpayapaan siya, nagbalik sa karangyaan at pagpapaluwalhati sa sarili, at pagkatapos ay (ayon sa talaang napanatili sa 3 Macabeo 1–2) binisita ni Ptolomeo ang Jerusalem pagkaraan ng kanyang tagumpay. Nang nagmataas ang kanyang puso, tinangka niyang pumasok sa Kabanal-banalang Dako at mag-alay mismo ng hain—isang gawa ng pang-aagaw sa tungkulin at paghahamon laban sa tunay na Diyos. Siya’y tinamaan ng parusang mula sa Diyos (pagkaparalisa), napahiya, at bumaling sa pag-uusig sa bayan ng Diyos. Mula roon, ang kanyang paghahari ay napailalim sa unti-unting pagbagsak: pagkabulok sa moralidad, mga pag-aaklas sa loob, at pagkawala ng lakas hanggang sa kanyang kamatayan. Ito ang eksaktong salamin kay Haring Uzias (2 Cronica 26:16–21), na ang puso ay nagmataas matapos ang tagumpay sa pakikidigma; pagkatapos ay pumasok siya sa templo upang magsunog ng kamangyan (inaagaw ang tungkulin ng mga saserdote) at tinamaan ng ketong sa noo—isang hayag at nakikitang hatol. Mula noon ay namuhay si Uzias sa pag-iisa, hiwalay sa bahay ng Panginoon, hanggang sa kamatayan—isang mabagal, matagalang pagpanaw sa halip na biglaang paglipol.

Pareho silang mga hari sa Timugan na ang kanilang kapalaluan ay nahahayag sa pamamagitan ng panghihimasok sa templo sa Jerusalem, na sinusundan ng isang paunti-unting pagguho hanggang sa pagwawakas, sa halip na biglaang pagbagsak. Ito ang huwarang tipolohikal para sa bawat susunod na "hari sa Timugan."

1798: Ang Pransiya ay naging Espirituwal na Hari ng Timog

Sa “panahon ng kawakasan” (1798), ang ateistikong Pransiya (ang kapangyarihang kamakailan lamang ay nagsiwalat ng mga espirituwal na katangian ng Egipto—hayagang pagtangi sa Diyos, gaya ng nasa Apocalipsis 11:8) ay sumalakay sa hari ng hilaga (ang Kapapahan) sa pamamagitan ng pagdakip sa Papa. Si Napoleon ang militar na pagsasakatawan ng pagsalakay na iyon. Isinuot ng Pransiya ang korona ng timog noong 1798, sapagkat itinataas nito ang gayunding diwang ateistiko na isinakatawan ng sinaunang Egipto.

Subalit kung paanong si Ptolemy ay hindi nagawang “lubos na pakinabangan ang kaniyang tagumpay,” gayon din ang radikal na yugto ng Rebolusyong Pranses ay hindi nakayang mapanatili ni lubusang iluwas ang mga nakamit nito. Ang korona ng timog ay lumilipat habang ang pilosopiya ng ateismo ay nahihinog at nakakahanap ng bagong tinig na pampamahalaan.

Mga Sagisag ng Progresibong Pamumuno: Mula kay Napoleon tungo kay Lenin tungo kay Stalin

Ang tatlong ito ay hindi nagkataon; mga magkakasunod na pagwawakas ang mga iyon—na bawat isa’y kumakatawan sa karagdagang yugto sa landas ng hari ng timog tungo sa sarili nitong mabagal na pagkalusaw. Si Napoleon—ang unang dakilang sagisag pagkatapos ng 1798. Nagtagumpay siya sa Ehipto (ang literal na timog), ngunit lumabis ang kanyang pag-abot (ang kampanya sa Rusya noong 1812 ay naging isang kapahamakan na nagpasimula ng sunud-sunod, hakbang-hakbang na pagkawala ng mga nasasakupan sa laylayan ng kanyang imperyo [1813–1814]), nagtamo siya ng pangwakas na pagkatalo (Waterloo, 1815), at ipinatapon nang makalawang ulit. Si Napoleon ay kumakatawan sa isang unti-unti, yugto-yugtong pagbagsak—lubos na tulad ng kina Ptolemy at Uzziah.

Inagaw ni Lenin ang korona sa Rebolusyong Oktubre ng 1917. Ipinagpapatuloy ng “pagsulong” ng mga Bolshevik ang digmaan laban sa lumang kaayusan (kabilang ang kapangyarihang panrelihiyon). Subalit hindi mapatatatag ang radikal na yugto; maagang bumagsak ang mismong kalusugan ni Lenin, at nagsisimula nang maging burukratiko ang sistema.

Si Stalin, ang tagapagkonsolida (Bonapartismo ng Sobyet), ay “ipinapirmi” ang rebolusyon bilang isang imperyong militar-burokratiko, pinananatili ang ubod ng mga tagumpay (ang nasyonalisadong ekonomiya—ang anti-pyudal na katapat ng Kodigo ni Napoleon), ngunit ibinabaling ang kapangyarihan paloob (purges) at palabas (ekspansiyon). Gayon ma’y nagmamataas ang puso sa ateismo; hindi tunay na “mapakinabangan nang lubos ang tagumpay nito” ang sistema. Pagpapalawak na lampas sa kaya (ang Afghanistan na paralelo sa Rusya ni Napoleon), pagwawalang-galaw, mga nabigong reporma (ang perestroika ang huling desperadong pagtatangka), pagkawala ng mga satelayt (1989–90 = pagkawala ng “alyado”), at ang pangwakas na pagbuwag (1991).

Ang pagbagsak ng Unyong Sobyet ay hindi biglaan—ito’y paunti-unti, tulad na tulad ng pagkaagnas ng imperyo ni Napoleon nang hakbang-hakbang at gaya ng pagkalanta ng mga paghahari nina Ptolemy at Uzziah matapos ang kanilang sandali ng kapalaluan sa templo. Ang

“espirituwal” na hari ng timog (ang ateismo sa anyong pampamahalaan) ay tumanggap ng sarili nitong pangmatagalang hatol: kinain mula sa loob, hindi na kayang panatilihin ang kasinungalingan, at tinangay ng kontra-kilos ng hari ng hilaga (ang muling pagsigla ng Papasiya sa puwang).

Ang Rebolusyong Pranses (sa dalawang yugto) ay huwaran ng Rebolusyong Ruso (Pebrero at Oktubre/Bolshevik). Ang Napoleonikong Bonapartismo at ang unti-unting pagguho ay huwaran ng konsolidasyong Stalinista at ng unti-unting pagguho ng Sobyet. Ang lahat ng ito ay ang makabagong pagpapatuloy ng linya ng “hari sa timog” sa Daniel 11, mula sa kabiguan ni Ptolemy sa Raphia at kapalaluan sa templo, dumaraan sa kaparehong kasalanan ni Uzziah at sa kaniyang marahang wakas, hanggang sa Pransya noong 1798 at sa walang-diyos nitong tagapagmana (panahong Lenin–Stalin) na hindi nakapagpatibay sa sarili sa pamamagitan ng mga tagumpay nito.

Si Lenin, ang radikal na tagapagtatag o umaagaw ng kapangyarihan (kahanay sa pag-angat ng mga Jacobin/Bolshevik; ang yugtong ‘pagbunsod’ pagkalipas ng 1917, ay kahalintulad ng unang Konsulado ni Napoleon matapos ang Brumaire). Si Stalin ang Bonapartistang tagapagkonsolida (tagapagbuo ng imperyong Sobyet, mga purga, tagumpay sa Ikalawang Digmaang Pandaigdig, rurok ng Digmaang Malamig; pusong nagmataas sa ateismo, ngunit hindi nagawang lubusang ‘patibayin’ ang tagumpay sa pangmatagalan—nagsisimula ang labis na pagpapalawak).

Si Khrushchev ang pinuno ng “thaw” pagkaraan ng rurok (1953–1964): tinuligsa si Stalin (Lihim na Talumpati, 1956), ibinunyag ang ilang katiwalian, sumubok ng limitadong mga reporma, ngunit nabigong lutasin ang mga kontradiksyon ng sistema. Ito ay maihahambing sa isang “Thermidorian” o maagang yugto ng paghina—pinapaluwag ang teror habang nananatili ang ubod ng estrukturang ateista, subalit kumukupas ang prestihiyo (hal., ang kahihiyang dulot ng Krisis ng Misil sa Cuba noong 1962 ay sumasalamin sa maliliit na kabiguan ni Napoleon bago ang malalaking pagkatalo).

Si Gorbachev ang desperadong tagapagreporma (1985–1991), na may perestroika (muling pagsasaayos) at glasnost (pagbubukas) bilang mga pinakahuling pagtatangka upang “iligtas” ang sistema, ngunit lalo lamang nilang pinabilis ang pagbagsak—pagkawala ng Silangang Bloke (1989 Berlin Wall) at mga pag-aalsang panloob. Ito ang pinakamalinaw na palatandaan ng “progressive ending”: gaya ng huling mga pagtatangka ni Napoleon sa pag-aangkop bago ang pagsalakay noong 1814, o ang matagalang paghina ni Ptolemy/Uzziah pagkatapos ng pagmamataas sa templo. Ang konkordato/pagpupulong ni Gorbachev noong 1989 kay Papa Juan Pablo II (hari sa hilaga) ay sumasagisag sa espirituwal na pagkatalo—ang ateismo ng hari sa timog ay nagpapasakop sa muling pag-angat ng kapapahan.

Si Yeltsin ang pangwakas na pigura ng paglusaw (mula 1991 pasulong) na nanguna sa paglaban sa kudeta noong Agosto 1991, naging pangulo ng Rusya, nangasiwa sa pagbuwag ng USSR (Disyembre 1991), at nagpatupad ng pribatisasyong “shock therapy” at restawrasyong kapitalista. Isinakatawan niya ang magulong wakas at bahagyang “restawrasyon” ng mga elementong pre-rebolusyonaryo (oligarkikong kapitalismo, tulad ng pagbabalik ng mga Bourbon matapos si Napoleon). Ang palasyo ng hari sa timog ay tinangay, na tumutupad sa pananakop na parang

ipo-ipo ng hilaga ayon sa Daniel 11:40 (ang Papasiya sa pamamagitan ng alyansa sa Estados Unidos).

Itinatampok ng tipolohiya ang matagalang, hakbang-hakbang na paghatol sa halip na biglaang pagbagsak, gaya ng pagkapanalo ni Ptolemy IV sa Raphia na humantong sa pagmamataas, panghihimasok sa templo, pagtama ng parusang banal, at unti-unting pagguho; ang pagkakahiwalay ni Uzzias dahil sa ketong hanggang sa kamatayan; ang yugto-yugtong pagkatalo ni Napoleon (Rusya, Leipzig, Paris, Elba, Waterloo). Kinikilala ng linyang Sobyet ang tugatog ng lakas sa ilalim ni Stalin, at ang unti-unting pagkakahungkad sa panahon ng “thaw” ni Khrushchev na naglalantad ng mga bitak sa sistema. Pagkatapos, ang istagnasyon sa panahon ni Brezhnev at saka ang mga reporma ni Gorbachev ay nagiging mga pampabilis; ang panahon ni Yeltsin ay tinatapos ang buong hanay (nabuwag ang USSR, nagwakas ang pampamahalaang anyo ng ateismo). Ang “pusong naitaas” ay nahahayag sa kabuuan ng linyang ito (ateistikong paghamon), ngunit walang sinumang “lubusang nakapagpakinabang sa tagumpay.”

Ang wakas ng mga hari sa timog ay unti-unting nagaganap; nagsimula sa krus ang pagbagsak ni Satanas, at sa huli ay ipinatapon siya sa loob ng sanlibong taon, at pagkatapos ay mamamatay siya.

At nakita ko ang isang anghel na nanaog mula sa langit, na may susi ng kalaliman at isang malaking tanikala sa kaniyang kamay. At sinunggaban niya ang dragon, yaong matandang ahas, na siya ang Diyablo at si Satanas, at ginapos siya sa loob ng isang libong taon; at inihagis siya sa kalaliman, at sinarhan siya, at tinatakan siya, upang huwag na niyang dayain ang mga bansa, hanggang sa matapos ang isang libong taon; at pagkatapos niyon ay kinakailangang siya’y pawalan sa sandaling panahon.

At nakita ko ang mga luklukan, at may mga nanaluklok sa mga iyon, at ipinagkaloob sa kanila ang kapangyarihang humatol; at nakita ko ang mga kaluluwa ng mga pinugutan ng ulo dahil sa patotoo ni Jesus at sa salita ng Diyos, at ng mga hindi sumamba sa hayop, ni sa larawan nito, ni tumanggap man ng kanyang tatak sa kanilang mga noo o sa kanilang mga kamay; at sila’y nabuhay at nagharing kasama ni Cristo sa loob ng isang libong taon. Ngunit ang iba sa mga patay ay hindi muling nabuhay hanggang sa matapos ang isang libong taon.

Ito ang unang pagkabuhay na mag-uli. Mapapalad at banal ang mga may bahagi sa unang pagkabuhay na mag-uli; sa mga ito’y walang kapangyarihan ang ikalawang kamatayan, kundi sila’y magiging mga saserdote ng Diyos at ni Cristo, at maghahari silang kasama niya sa loob ng isang libong taon.

At kapag natapos na ang isang libong taon, palalayain si Satanas mula sa kaniyang bilangguan, at lalabas upang dayain ang mga bansa na nasa apat na sulok ng lupa, Gog at Magog, upang tipunin sila sa digmaan; na ang bilang nila ay gaya ng buhangin sa dagat. At umakyat sila sa kalaparan ng lupa at pinaligiran ang kampo ng mga banal at ang minamahal na lungsod; at bumaba ang apoy mula sa Diyos, buhat sa langit, at tinupok sila. At ang diyablo na dumaya sa kanila ay inihagis sa lawa ng apoy at asupre, kung saan naroroon ang hayop at ang bulaang propeta; at sila’y pahihirapan araw at gabi magpakailanman. Pahayag 20:1-10.

Ipagpapatuloy natin, sa susunod na artikulo, ang ating mga pagsasaalang-alang hinggil sa Hari ng Timog sa Daniel kabanata labing-isa, mga talatang labing-isa hanggang labing-lima.

Ang magasin na *The Time of the End* ay nalathala noong 1996 at kumakatawan sa hulang mula sa aklat ni Daniel na naalisan ng selyo noong 1989. Kamakailan, binasa ng ChatGPT ang magasin at hinilingan itong suriin ang papel ng Ukraine sa kasaysayan ng talatang apatnapu na inilalarawan sa magasin. Ang sumusunod ay ang balangkas ng magasin na nasa talaang publiko na sa loob ng tatlung taon. Ang unang sipi mula sa mga sulatin ni Ellen White sa magasin ay mula sa *Testimonies*, tomo 9, 11.

Pangkalahatang-ideya: Ang Ukraina sa Propetikong Balangkas

Sa balangkas na makahula ng magasin tungkol sa Daniel 11:40–45, tinatalakay ang Ukraine kaugnay ng pagbagsak ng Unyong Sobyet at ng tunggalian sa pagitan ng Kapapahan (hari ng hilaga) at ng ateistikong komunismo (hari ng timog). Inilalarawan ang Ukraine bilang isang mahalagang larangang panrelihiyon at heopolitikal sa mga huling yugto ng mga digmaang kinatawan, lalo na may kaugnayan sa Simbahang Katolikong Ukranyano at sa pag-legalisa rito matapos ang mga dekada ng pagsupil sa ilalim ng pamamahalang Sobyet.

Inilalahad ng magasin ang Ukraine bilang bahagi ng mas malawak na katuparang propetiko ng Daniel 11:40, na naglalarawan ng pagwawalis sa Hari ng Timog sa pamamagitan ng isang alyansa ng Vatikano at Estados Unidos. Ipinakikita ang Ukraine bilang katibayan ng paghina ng ateismong Sobyet at ng muling pagsigla ng impluwensiyang Katoliko sa Silangang Europa.

Ang Ukraina sa Digmaan sa Pagitan ng Hari ng Hilaga at ng Hari ng Timog

Ang magasin ay nagtuturo na ang Hari ng Timog ay ang ateismo, na unang isinasakatawan ng Pransiya (1798) at kalaunan ng Rusyang Sobyet. Ang Hari ng Hilaga ay ang Kapapahan, at inilalarawan ng Daniel 11:40 ang isang espirituwal na digmaan na nagsimula noong 1798 at nagwakas sa pagbagsak ng Unyong Sobyet noong 1989. Lumilitaw ang Ukraina sa loob ng kontekstong ito bilang bahagi ng blokeng Sobyet na tinangay bilang katuparan ng Daniel 11:40. Inilalahad ng publikasyon ang pagbagsak ng Unyong Sobyet bilang unang hakbang sa paggaling ng nakamamatay na sugat ng Kapapahan (Pahayag 13).

Panunupil sa Simbahang Katolikong Ukranyano (Mga Sangguniang Sinipi)

Ang magasin ay naglalaman ng mga sekular na dokumento hinggil sa pag-uusig sa mga Katoliko sa ilalim ng paghaharing Sobyet.

Mula sa *Time Magazine*, Disyembre 4, 1989:

Pagkaraan ng Ikalawang Digmaang Pandaigdig, ang matindi ngunit sa pangkalahatan ay hindi gaanong madugong pag-uusig ay kumalat sa Ukrayna at sa bagong blokeng Sobyet, na nakaapekto sa milyun-milyong mga Katolikong Romano at mga Protestante, gayundin sa mga Ortodokso.

Ang Ukrayna ay kinikilalang isang pangunahing pook kung saan nasupil ang Katolisismo sa ilalim ng komunismo.

Legalisasyon ng Simbahang Katolika ng Ukraina

Isang pangunahing tuon ng talakayan hinggil sa Ukraina ay ang legalisasyon ng matagal nang ipinagbabawal na Simbahang Katoliko ng Ukraina.

Mula sa Life Magazine, Disyembre 1989:

Kamakailan, tatlong bagong obispong Katoliko ang itinalaga sa Tsecoslovakia. At sa buwang ito, magtatagpo sina Gorbachev at Papa Juan Pablo II sa panahon ng isang pagbisita sa Italya—ang unang harapang pagtatagpo sa pagitan ng mga pinuno ng Kremlin at ng Vatican. Maaaring humantong ang mga pagpupulong sa legalisasyon ng matagal nang ipinagbabawal na Iglesyang Katolikong Ukraino sa U.S.S.R.

Mula sa U.S. News & World Report, Disyembre 11, 1989:

Inaasahang kabilang sa muling pagsigla ng kalayaang panrelihiyon ang pag-alis ng opisyal na pagbabawal sa Simbahang Katoliko ng Ukrayna na may limang milyong kasapi, na nanatiling palihim mula pa noong 1946, nang iutos ni Stalin na isinanib ito sa Simbahang Ortodokso ng Rusya. Ang pagkakamit ng legalisasyon para sa Simbahang Ukranyano ay naging isang pangunahing layunin ng Santo Papa.

Inilalahad ito ng magasin bilang patunay ng paghina ng ateistikong kontrol at ng panunumbalik ng kapangyarihang Katoliko. Tinutukoy ito bilang tuwirang bunga ng diplomatikong presyon ng Vaticano at bilang isang mahalagang yugto sa katuparan ng Daniel 11:40; itinatanghal ang Ukraine bilang isang nakikitang halimbawa ng pagbawi ng impluwensiya ng Papasiya sa dating komunistang teritoryo.

Ukraine bilang Katibayan ng Pagsulong ng Papado

Ang pagbagsak ng komunismo ay hindi lamang isang pagbabagong politikal kundi isang espirituwal na pagkatalo ng ateismo, isang heopolitikal na pagsulong ng Papasiya, at ang simula ng pagbabalik ng Papasiya sa pandaigdigang pangingibabaw. Ang Ukrayna ay nagsisilbing pag-aaral ng kaso sa pagbuwag ng Sobyet na pagsupil sa relihiyon at isang estratehikong tagumpay ng Roma sa Silangang Europa. Ito ay kumakatawan sa nakikitang paglipat mula sa ipinataw na ateismo tungo sa muling naibalik na awtoridad ng Simbahang Katolika, at ang legalisasyon ng Simbahang Katolika ng Ukrayna ay itinuturing na propetikong pagpapatunay na ang hari sa hilaga ay winawalis ang hari sa timog "na gaya ng ipo-ipo."

Ang Ukraine at ang mas malawak na propetikong pagkakasunod-sunod

1. 1798 - Natanggap ng Papado ang sugat na nakamamatay.
2. 1917 - Lumipat ang ateismo sa Rusya (Rebolusyong Bolshevik).
3. 1989 - Bumagsak ang Unyong Sobyet.

4. Ukrayna - Legalisado ang Simbahang Katolika.
5. Muling nagtatamo ng impluwensiyang heopolitikal ang Kapapahan.
6. Sa kalaunan, ang Estados Unidos ay mapapasailalim sa impluwensiya ng Kapapahan (Daniel 11:41).
7. Ang buong sanlibutan ay sumusunod (Daniel 11:42-43).

Ang Ukrayna ay nabibilang sa mga yugto 3–4 bilang bahagi ng transisyon sa pagitan ng ateismong Sobyet at ng muling naibalik na impluwensiyang Papal.

Mga Sangguniang Tinukoy sa Talakayang hinggil sa Ukraina

- Jeff Pippenger (pangunahing teolohikal na balangkas)

Espiritu ng Propesiya

- Ang Dakilang Tunggalian
- Mga Piniling Mensahe
- Mga Patotoo para sa Iglesia

Sekular na Pamamahayag

- magasing Time
- Magasing Life
- Balita ng Estados Unidos at Ulat sa Daigdig

Ang Ukraine ay nabanggit kaugnay ng:

- Pag-uusig sa mga Katoliko pagkaraan ng Ikalawang Digmaang Pandaigdig
- Lihim na pag-iral ng Simbahang Katolikong Ukranyano
- Diplomasyang Gorbachev-Vaticano
- Ligal na pagpapanumbalik ng hirarkiyang Katoliko

Buod ng Gampanin ng Ukraina sa Bultin

Ang Ukraine ay isang kuta ng sinikil na Katolisismo sa ilalim ng ateismong Sobyet. Ang pag-legalisa sa Simbahang Katoliko ng Ukraine ay nagpahiwatig ng paghina ng hari sa timog. Ipinamalas ng impluwensiya ng Vatikano sa Ukraine ang muling pag-angat ng Papasiya, at ang pagbabagong panrelihiyon ng Ukraine ay nagsilbing nasasalat na patunay na ang Daniel 11:40 ay natutupad. Ang mga pangyayaring nakapaligid sa Ukraine ay naging bahagi ng unang hakbang sa paghilom ng nakamamatay na sugat ng Papasiya. Kaya't inilalahad ang Ukraine hindi bilang isang nakahiwalay na pangyayaring politikal, kundi bilang isang makahulugan pananda sa loob ng mga huling paggalaw sa Daniel 11.